

Liniștea

Tot îți spun, tot îți spun că nimic nu seamănă și e o bătaie de joc viața asta, e un fel de teatru mut, ceva ce eu văd tot timpul și tu nu îți poți imagina pentru că orice ai face, oricât de tare ai apăsa cu vreun lucru pe urechi pentru a înțelege cum sunt eu, nu ai cum imita zgomotul de fond care mă însoțește tot timpul și nici nu te poți măcar pune în pielea mea când totul țiuie, ferestrele, scaunele, podeaua, patul în care zac țiuie, lumina și întunericul țiuie, totul e un țuiet continuu și ascuțit, minute în șir care par secole, iar tu nu ai cum să percepi așa ceva pentru că pur și simplu nu ți se întâmplă niciodată, lumea ta nu e așa și nu ai cum să spui istoria așa cum o văd eu, în lumea mea în care aproape totul e vedere și atingere, nimic altceva, lumea asta ciuntă și nebună în care nu am vrut să intru, în care am fost târâtă atunci, în momentul ăla pe care nu mi-l pot aminti orice aș face,

cândva în vara trecută, mă internaseși în spital și totul a părut să meargă bine, stăteam de vorbă ca de obicei și a venit doctorița aia mică, zvârluga aia cu care mai vorbisem și a zis: Trebuie să vă pregătim de operație, cu o față care nu prea era a ei, m-ai dus la o țigară, nu ziceai nimic și te-am văzut cam negru, nu erai în apele tale, dar așa ești tu tot timpul, ciudat, apoi ne-am întors în salon și am văzut coridorul plin de plante verzi, ficusul ăla care întotdeauna mi-a plăcut, apoi mi-au pus masca pe față și s-a făcut toamnă brusc și eram în alt spital care nu semăna cu niciunul în care mai fusesem, la fel de paralizată, la fel de bolnavă, doar că buzele voastre se mișcau într-un mod neobișnuit și eu auzeam numai liniștea asta cretină și am început să vă întreb, îmi aduc aminte perfect: Eu de ce nu mai aud? Când mă fac bine?, și voi ridicați din umeri, nu voiați să-mi spuneți nimic, întrebam, întrebam, întrebam pe toată lumea ca nebuna și nimeni nu voia să-mi spună nimic, abia acum îmi dau seama că nu era nimic de spus, săracii de voi nu știați nimic, nimeni nu-și dădea seama ce se întâmplase, apoi ați adus tăblița aia verzuie de copii mici și v-ați apucat să-mi scrieți lucruri simple de parcă mă tâmpisem de tot, de parcă brusc eu eram copilul și voi părinții, mai ales

tu, cu privirea aia goală și lipsită de orice speranță, eu devenisem în ochii tăi copilul și știam că nu era așa, eu am cincizeci și opt de ani și de șapte ani sunt pe patul de moarte, am tot schimbat paturi în care am mai murit câte puțin, cu fiecare criză și cu fiecare nouă boală pe care o făceam, parcă de nicăieri, am murit în atâtea spitale că am uitat unde am fost și stau de multe ori și mă gândesc că sigur era soarta mea să mor într-un spital dacă tot am lucrat toată viața într-unul, dar acum nu pot să mă gândesc decât că aici, pe patul ăsta de moarte, între și după multe altele, aș vrea să te mai aud o dată și să-mi dau seama dacă ești bine, dacă nu cumva ceva s-a schimbat în vocea ta și trebuie să-mi fac griji, trebuie să le spun celorlalți să aibă grijă de tine și să nu te lase să te îmbolnăvești, nu aș suporta să te văd din nou bolnav și știi bine că toată viața am încercat să te protejez și să fiu lângă tine, atât cât am putut eu, atât cât m-am priceput, chiar și când plecaseși și nu ai vrut să vorbești atâția ani, nu mi-ai răspuns și ai stat ascuns, nimeni nu știa unde, te lovea nebunia și nu aveam ce face, plângeam zi de zi, mă topeam, ceva se rupsese în mine, ceva mă trăgea deja spre ceea ce sunt acum, nimicul care am ajuns, povara tuturor, aproape moarta

care stă într-un pat și care tot timpul are nevoie de îngrijire și nu pare să-și mai revină deloc, știu, știu, știu, pentru mine nu mai există scăpare, ultimul drum a început demult și aștept să-i găsesc sfârșitul, ceea ce sigur trebuie să vină, nu-ți face griji, am știut din dimineața aia când m-am trezit în camera albă pe patul alb între oamenii în alb și nu puteam să mă mișc deloc și auzeam totul ca prin vis și vedeam în ceață și nu puteam să mișc nici măcar un deget, parcă murisem și vă priveam și auzeam tot, dar nu puteam să vă spun că eram cu voi și voiam să respir și voiam să mă ridic și să fumez o țigară, atât îmi mai doream pe lumea asta, nu aveam nicio idee ce se întâmplase, am auzit: Era căzută în baie, atât am auzit, apoi ați ieșit și am rămas cu tăcerea pereților și cu ticăitul aparatelor și cu o frică pe care nu o mai trăisem niciodată, frica de paralizie, începeam să înțeleg și nu voiam să rămân toată viața o legumă, un corp nemișcat, un corp deja mort, deși viu, mi-era groază și mi-era întuneric, vorbeam în gând cu mâinile, vorbeam cu picioarele, simțeam cum lichidul se scurgea din mine și nu puteam face nimic să-l opresc, voiam doar să țip, să țip până când ceva s-ar fi mișcat, până când aș fi devenit din nou eu, nu chestia pe care o zăream

undeva la baza privirii, urma slabă de sub cearșaf cu care nu puteam comunica, protuberanțele, urmele cu care încercam să vorbesc și pe care încercam să le pun în mișcare și care nu mă ascultau deloc, iar apoi v-ați întors, v-ați așezat în jurul patului meu exact ca la priveghi și v-am privit, v-am privit atât de intens încât aș fi putut să fac găuri în voi, tot ce îmi mai rămăsese era privirea și o foloseam ca pe un sfredel, încercam să vă spun că eram cu voi, că nu plecasem încă și nu aveam să plec, aveam să lupt și aveam să mă fac bine – și nu pentru că aveam doar cincizeci și unu de ani și era nedrept, ci pentru că dragostea mea nu mă lăsa să plec, nu aveam cum să vă las singuri în lumea asta mare, fără mine nu aveți cum să reușiți – și aveam să mai rîd cu voi și urma să ne petrecem în continuare viața împreună, așa cum de fapt s-a întîmplat, doar că nu așa cum sperasem eu ca o nebună, ci cumva doar pe jumătate, pentru că jumătate din corpul meu murise și nu mă mai asculta, nu mai puteam să îmi mișc partea stîngă, nu mă mai asculta, dar în timp am învățat să mă răsucesc astfel încât să târăsc după mine membrele mele moarte, am învățat să le trag după mine și să așez în așa fel bastonul încât să pot pivota ca să merg cumva, ca să mă târăsc dintr-un loc

într-altul, încet, atât de încet, am învățat apoi să urc scări și chiar să le cobor, dar cel mai bine era tot în cărucior, era mult mai ușor așa, oricum îmi reveniseră auzul și vorbirea și văzul și stăteam toată ziua la telefon și mă obișnuisem cumva, începusem să înțeleg, în ani de zile, că eu nu mă mai făceam bine și nu era decât o chestiune de timp până când, dar hai să nu spun asta, iar o să începeți să mă certăți, hai scrieți-mi ceva pe tăbliță, numai țigară să nu-mi dați, dobitocilor, de parcă exact asta m-ar omorî, fix acum, după ce nu m-au omorât atâtea lucruri, de parcă o să mor din niște nenorocit de fum după ce mi s-au spart atâtea vase în creier că nimeni nu le mai poate număra exact, eu am creierul sită și țara se piaptână, pe voi vă așa grija să nu fac cancer la plămâni, proștilor, am deja cancer, ați uitat, nu m-ați dus voi la spital la control și ați descoperit o tumoră de paisprezece centimetri în jurul tiroidei, nu i-ați lăsat voi să mă opereze în loc să mă lăsați să mor liniștită, nu ați venit voi în salon cu proasta aia de doctoriță, gata să-mi faceți gaură în gât și să-mi puneți aparat pentru că nu mai puteam vorbi și voi împreună cu aia nu aveți altceva în cap decât altă operație, nu țineți minte, am țipat la voi, așa răgușită și fără aer cum eram,